

ДЖАНИ РОДАРИ ЛЕТЯЩАТА КЪЩА

Превод от италиански: Хубан Стойнов, Бояна Петрова, —

chitanka.info

Оная година господин Панкратио построи през свободното си време саморъчно една къщичка за почивка и така осъществи проекта, който бе замислил още от дете. Това беше прекрасна къщичка, цялата от дърво, с червен покрив и зелени капаци на прозорците. Имаше кухня, трапезария, стая за господин Панкратио и госпожа Лучия, стаичка за децата, които бяха две и се наричаха Лаура и Джането; разбира се, имаше и баня, защото семейство Панкратио обичаше чистотата.

Истинската особеност на тази къщичка обаче не беше коминът, също с червено покривче, който приличаше на птиче гнездо, нито малката тераса пред входа с четири люлеещи се стола, по един за всеки член на семейството. Истинската особеност пролича в първия ден на ваканцията, когато госпожа Пучия и децата се разположиха в своите люлеещи се столове (всеки в своя стол — за да не сбъркат, бяха изписали имената си на облегалките), а господин Панкратио изчезна в едно чудновато килерче зад банята и извика:

— Готови ли сте?

— Готови! — отговориха му веселите гласове на Лаура и Джането.

Господин Панкратио запали мотора и къщичката полетя като гълъб или по-точно като вертолет, изпускайки дръзко стълб дим.

Съседите изтичаха на двора и се хванаха за главата:

— Господин Панкратио, какво правите? Полудял ли сте?

Госпожа Лучия се показа на терасата и развя една кърпичка за поздрав:

— Не се бойте, всичко е в ред!

— Тръгваме на пътешествие! — крещяха Лаура и Джането, радостни като лястовички.

Общинският стражар наду свирката си:

— Господин Панкратио, имате ли шофьорска книжка?

— Каква книжка?

— Искях да кажа диплом за пилот. Забранено е да се управлява самолет без диплом за пилот.

— Но това не е самолет, това е къща. Нито един глава на семейство никога не е имал нужда от специален диплом, за да управлява своя дом.

Къщата бе вече високо в небето и гласчетата на Лаура и Джането се сливаха с чуруликането на птичките.

— Горката госпожа Лучия — въздъхна една съседка, — да ѝ се падне за мъж такъв чудак.

— А пък изглеждаше толкова порядъчен човек...

Летящата къща изчезна зад едно облаче. Появи се отново за малко на върха на хълма и най-после се превърна в червена точица (това беше покривът, който блестеше на слънцето), с опашчица от дим, която бе разнесена от вятъра.

На борда цареше истинско въодушевление.

Госпожа Лучия; която винаги беше мечтала да пътува със самолет, беше в екстаз: тя постоянно излизаше от кухнята, където приготвяше обяда, поглеждаше към откриващата се гледка и питаше мъжа си за имената на реките и планините, защото обичаше много географията. Лаура и Джането протягаха от тераската своите мрежи за пеперуди, повече за забавление, отколкото с надежда да хванат някоя птичка. И наистина, птичките бягаха, само един кос бе кацнал на комина и се взеше безплатно, подсвирквайки си.

От време на време господин Панкратио изчезваше в килерчето, за да проверява мотора, и като се връщаше на терасата, неизменно питаше:

— Всичко в ред ли е?

— Всичко е в ред, командире! — отговаряха Лаура и Джането.

Господин Панкратио потриваше ръце:

— Отлично. Това се казва да заминеш на почивка.

Привечер госпожа Лучия, като преглеждаше провизиите, установи, че е забравила бурканчето с какао.

— Нищо — успокой я мъжът ѝ. — Там долу виждам едно селце, което ще ни свърши работа.

Той насочи летящата къща право към площада, спусна една въжена стълба и слезе да купи какао.

Всички хора от селцето бяха наизлезли да зяпат. Можете да си представите техните коментари:

— Гледай какви налудничави хора! Да си построят къща във въздуха, без основи, без изба.

— Сигурно са акробати. Хей вие, кажете, ще има ли представление довечера?

А децата от селцето се бяха събрали под възената стълба. Някои от тях дори се покатериха на първите стъпала и започнаха да се люлеят.

— Мамо — извика Лаура, — кажи им да оставят нашата стълба.

— Хайде — отвърна госпожа Лучия, усмихвайки се, — няма да ни я изядат. Оставете ги да играят. Дори ако искате, поканете някое от тях да се качи горе.

— Хей — извика Джането, като се надвеси от тераската, — искате ли да се качите да поиграем?

С радостни викове децата се втурнаха нагоре по стълбата. Но родителите им, ужасени, се хвърлиха да ги свалят, без да обръщат внимание на техните протести.

Господин Панкратио се връщаше с пакетче какао в ръка, без да подозира нищо, когато видя насреща си цяла делегация бащи със заплашителен вид:

— Напуснете веднага селото ни, ако не искате да ви се случи нещо лошо. Ние не искаме крадци на деца по нашия край.

Господин Панкратио разбра, че няма защо да се спира да преговаря: в известни случаи да говориш на невежи, е все едно да говориш на дърво.

— Излитаме веднага, госпожи и господа. Само да вдигнем стълбичката, и тръгваме.

— Добре, побързайте.

— Вижда се, че новостите не ви харесват — извика господин Панкратио от тераската.

— Не, не ни харесват.

Летящата къща отпътува. Госпожа Лучия бе запалила лампата в кухнята: децата от селото с голямо огорчение наблюдаваха как тази мила светлинка се отдалечава в почти тъмното небе. Жалко. Кой знае кога пак щеше да попадне по техния край такава необикновена играчка.

Господин Панкратио паркира къщата за през нощта на върха на една планина. Преди да отидат да спят, децата получиха позволение да гонят светулки и щурци. Беше много хубаво.

Призори семейство Панкратио бе събудено от гръм. Лаура и Джането изтичаха на тераската, където ги очакваше чудно и страшно зрелище: черни, буреносни облаци обграждаха отвсякъде планината,

сгъстяваха се над покрива на летящата къща, сякаш искаха да я смажат.

— Татко! Мамо! Буря! — извикаха децата и се мушнаха в леглото на родителите, където господин Панкратио продължаваше да спи блажено, докато госпожа Лучия, по пенъоар, проверяваше дали вратите, прозорците и капаците са добре затворени.

— Какво има? — запита, събуждайки се най-после господин Панкратио, когато един по-силен гръм разтърси планината, сякаш искаше да я разбие. — Буря ли? Много добре, много добре. Командирът ще се погрижи незабавно...

И както беше по пижама, той се пъкна в килерчето и запали мотора. Къщата се вдигна, като отскочи, грабната веднага от вихрушката и шибана от дъжда.

— Страх ме е — проплака Лаура.

— Всичко в ред ли е? — запита в същия момент господин Панкратио, излизайки от килерчето. Но този път му отговориха само уплашените погледи на четири мънички очи.

— Татко — запита Джането, — сега ще слезем ли?

— Къде, драги лейтенанте?

— Ами... на земята... на сигурно място.

— На земята ли? Да не си луд! Погледни, погледни и ти Лаура.

Като се притискаха до баща си, децата погледнаха надолу от едно прозорче на пода, обикновено покрито с килим. Колко беше далечна, загубена и страшна земята под бесните удари на урагана.

— Къде ще отидем тогава?

Господин Панкратио посочи с пръст:

— По-нагоре.

— Но тъкмо отгоре идва бурята!

Там горе бяха най-черните облаци, извиваха се най-дивите ветрове, избухнаха гръмотевици и светкавици една след друга, една върху друга, в страшна битка.

Но господин Панкратио се усмихна.

— Не се страхувайте, с нашата летяща къща ще стигнем най-сигурното скривалище.

Смълчани, двете деца бяха пъкнали глави в пенъоара на майка си, за да не чуват гръмотевиците, които удряха яростно по стените и караха мебелите да потреперват. В един момент помислиха, че къщата

няма да издържи, че ще се пръсне като балонче. Малко след това гръмотевиците сякаш се отдалечиха, шумът от дъжда, който се изливаше по покрива като водопад, спря внезапно. Лаура и Джането чуха тракане на прозоречни капаци, а после веселият глас на бащата ги извика:

— Всички по местата за маневра! Всички по местата за маневра!

Това означаваше, че трябва да изтичат на тераската и всеки да заеме мястото си и своя люлеец се стол. Възможно ли беше това? Сред този ад?

— Хайде — рече майката, — трябва винаги да се подчиняваме на командира.

Не им оставаше друго, освен да се подчинят. Но отвориха очи едва когато бяха на тераската. И веднага трябваше отново да ги затворят заслепени.

— Слънцето! Слънцето! Свърши бурята, ура!

— О, не — каза господин Панкратио. — Ето я бурята, там долу под краката ни. Вижте как пълзи, как се мята, за да ни достигне, но няма да успее.

Под краката им тътнеше черният океан на облаците, прекосяван от зигзагообразни светкавици. Около тях и над тях небето бе синьо, непокътнато, ясно. И слънцето грееше спокойно.

— Винаги има слънце — каза господин Панкратио. — И над най-страшния ураган блести слънцето. Работата е да стигнеш до него. С нашата летяща къща ще пътуваме винаги над бурите, във вечна ведрина. А сега ще приготви ли госпожа Лучия топло какао за екипажа?

Това бяха първият ден и първата нощ от една незабравима ваканция на борда на летящата къща.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.